

ORDENACIÓ DIACONAL – JOAN BOVÉ i DURAN, Claretia

Temple de Sant Antoni Maria Claret de Vic // 22-2-2014

Pare provincial,
Superior de la comunitat,
Pares i germans claretians,
Germans preveres i diaques,
Pares, familiars i amics del Joan, vinguts de Valls,
Germans, tots fills estimats de Déu.

Acabem de fer el mateix que feren els apòstols, tal com hem escoltat en la primera lectura que ens ha estat proclamada, quan escolliren aquells *set homes de bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de seny*, per a exercir el ministeri de diaca, al servei dels pobres de la comunitat. Avui el nostre germà Joan Bové, profés dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, ha estat escollit per a exercir el ministeri de diaca, enmig de la comunitat cristiana i del món. En la mateixa Església apostòlica, un germà de la comunitat cristiana ha acollit la crida a ser presència de Crist, servidor dels petits i dels pobres. I la mateixa Església s'alegra en l'Esperit pel do d'un nou servidor en nom de Crist, per a major glòria de Déu.

I aquesta cal que sigui sempre la nostra actitud davant el dons de Déu a la seva Església: la joiosa gratitud pels dons rebuts. Sempre i en tot moment, però de manera especial en el moment d'una ordenació, experimentem el que hem cantat en el salm responsorial: *El Senyor és el meu pastor, no em manca res*. En efecte, els ministres de Crist són do del Senyor a favor de l'Església i de tots els homes, perquè coneguin la Paraula de Déu, celebrin el do de la fe i facin extensiu el seu amor solidari a tothom. Els ministres de Crist tenen una relació especial amb Crist, en el sentit que Crist mateix els ha escollit i els transforma per a ser presència seva: Crist, servent dels homes, Crist, bon pastor, Crist, espòs de l'Església.

La nostra joiosa gratitud dirigida a Déu pels seus dons, avui té un rostre concret, el del nostre germà Joan Bové. Ell és un do per als seus pares, un do per a la seva comunitat parroquial de Valls, un do per a la congregació dels claretians. I, des d'aquesta congregació religiosa, ara, encara més, si cap, un do per a tota l'Església, per a tots nosaltres. Aquesta terra nostra en altre temps molt fecunda en grans vocacions religioses i sacerdotals; aquesta terra nostra bressol de sants i de màrtirs; aquesta terra avui també s'alegra perquè un fill d'ella es vol donar més i més, amb una nova consagració a Déu. Ell es vol transformar en la terra bona que aculli la rosada de la gràcia per a rebre, per mitjà de la imposició de les mans i la pregària, una nova efusió de l'Esperit Sant, a fi que pugui complir fidelment el seu ministeri de diaca al servei de l'altar.

Benvolgut fill, Joan, rebre un ministeri en l'Església és una responsabilitat, no en el sentit d'una càrrega imposada, sinó en el de saber respondre al do rebut. Crist escull els seus deixebles, els diu amics i els fa el do del seu Esperit. El deixeble és el qui ha de donar la resposta de la humilitat, sabent que és Crist mateix qui ens «primereja» — en expressió del papa Francesc. És ell el qui ens ha escollit per pura gràcia. En nosaltres no hi ha res que mereixi la nostra elecció. Per això la resposta que el Senyor vol de tu és la de deixar-te afaïonar per la gràcia del sagrament rebut, que és l'amor misericordiós de Déu, que és la gràcia de l'Esperit Sant que t'acompanyarà tota la vida,

perquè siguis sempre servidor dels teus germans. És el do de Déu rebut en l'ordenació diaconal el que fa possible el carisma ministerial propi en el si de l'Església.

El diaca exerceix, com ens diu el Concili Vaticà II, el servei «de la litúrgia, de la paraula i de la caritat» (LG, 29). Aquestes tres tasques són inseparables, encara que en cada persona i en cada ministeri encomanat tinguin accentuacions pròpies. L'articulació dels tres serveis —la litúrgia, la paraula i la caritat— garanteix que el ministeri diaconal posa la vida i la missió de les comunitats eclesials en relació amb el Crist servidor. Així, l'anunci de la Paraula ens porta a la celebració de l'Eucaristia i implica que l'amor de Crist s'ha de traduir en actes concrets de servei als germans. De la mateixa manera, el sagrament de l'altar s'il·lumina amb la paraula i ens envia al sagrament del germà. I la caritat en el si de l'Església i en el món té la seva font, no en el nostre pobre cor, sinó en l'amor de Déu, que se'ns dóna per pura gràcia en la paraula proclamada i en la celebració dels sacraments de vida, de manera principal en l'Eucaristia. La litúrgia, la paraula i la caritat es donen i reben mútuament la seva finalitat i la seva significació. I totes tres han de tenir sempre la dinàmica del servei que els anima i uneix.

El servei de la caritat és la característica pròpia del ministeri del diaca en l'Església i en el món. Podem dir que pel sagrament de l'ordenació el diaca resta configurat a Crist-Servidor; no en el sentit que el servei sigui la tasca exclusiva del diaca en el si de la comunitat cristiana, sinó en el sentit que, enmig de l'assemblea cristiana, en la vida i significativament en el moment de la celebració, ell, el diaca, és servidor en nom de Crist, fent possible que l'assemblea cristiana porti la seva vida a l'altar, i que l'ofrena santa, el Cos i la Sang de Crist, arribi al Poble i es faci vida en la caritat envers els més pobres i necessitats. El ministeri del diaca ens mostra que la litúrgia i la vida són inseparables. El diaca és, doncs, l'animador del servei, de la diaconia de l'Església. El diaca és el qui ens fa palès amb el seu ministeri que l'Amor és la font de la vida cristiana i que, al mateix temps, sols el que és amor veritable és el que té valor d'eternitat i manifesta l'autèntica naturalesa de l'Església.

En el nostre món, germans estimats, veiem, en tants i tants rostres dels nostres germans, mancats de joia i de pau, la set d'amor vertader. I aquest és el testimoni que el Senyor ens demana: donar a conèixer, amb la vida i amb la paraula, que hi ha un amor que no mor mai. Que hi ha la font de la qual raja sense parar l'amor de Déu. Que l'eternitat és saciar-nos sense parar, tot bevent en la font inexhaurible de l'Amor etern de Déu. L'amor té un rostre, el de Crist, i una font, el seu cor obert. Sí, Déu és amor, com ens ha dit sant Joan en la segona lectura. Aquesta és la Bona Notícia que el nostre món, els nostres germans i nosaltres mateixes necessitem sentir contínuament. La crida missionera d'ahir, d'avui i de sempre és la de donar a conèixer l'amor, perquè sigui estimat. Vet aquí la font de la joia profunda en el cor dels homes. El zel missioner de sant Antoni Maria Claret era expressat per ell mateix amb aquestes paraules: «La finalitat que em proposo és que Déu sigui conegut, estimat i servit de tothom. Oh, qui tingués tots els cors dels homes per a estimar Déu amb tots ells! Oh Déu meu! La gent no us coneix. Oh, si us coneguessin! Seríeu més estimat. Oh, si coneguessin la vostra saviesa, la vostra omnipotència, la vostra bondat, la vostra bellesa, tots els vostres atributs divins! Tots serien serafins ablamats en el vostre amor diví. Aquest és el meu intent: fer conèixer Déu perquè sigui estimat i servit de tothom» (*Autobiografia*, 203).

Germà Joan, rebràs l'ordenació diaconal en aquest temple de Sant Antoni Maria Claret, ben a prop del seu sepulcre. Que la seva intercessió faci que sempre exerceixis el teu ministeri de diaca amb un cor ple d'amor a Déu i als germans. Que el teu cor sigui ple del zel del missioner que viu i es desvia perquè Déu sigui conegut i estimat. I també

reps l'ordenació diaconal en la festa de la Càtedra de Sant Pere. Viu sempre en la comunió de fe de l'Església, ben unit a Pere i a la seva confessió a Jesús: *Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu*. Que en tu es compleixin sempre aquestes paraules del papa Francesc: «Si som missioners, és abans que res perquè Jesús ens ha dit: "La glòria del meu Pare consisteix que doneu fruit abundant" (Jn 15,8). Més enllà que ens convingui o no, ens interessi o no, ens serveixi o no, més enllà dels petits límits dels nostres desigs, la nostra comprensió i les nostres motivacions, evangelitzem per a la major glòria del Pare que ens estima» (*Evangelii gaudium*, 267).

Ara escoltarem el teu compromís públic de viure sempre en la fidelitat al do rebut en l'ordenació diaconal. L'Església del cel s'unirà a la nostra pregària amb la lletania dels sants. Viu, ja des d'ara, amb la confiança que no seràs mai sol en el teu ministeri. T'acompanyarà sempre l'Església en el seu misteri de comunió i missió i t'acompanyarà la pregària i la intercessió de l'Església.

Verge i mare, Maria, Mare de l'Evangeli vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén. Al·leluia.